

Belvárosi Harangszó

A SARKAD-BELVÁROSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG IDŐSZAKOSAN MEGJELENŐ LAPJA

XII. évfolyam 5. szám

2025. október

Kedves Olvasó!

Hálaadás. Oly sokszor mondtam már, beszéltem róla. Ám érzem, nem elég beszélni, nem elég gondolatokat megfogalmazni, hanem láthatóvá kell tenni. A hála ugyan egy érzés, de hálát adni csak az tud, aki cselekszik.

Hálaadás. Az egyik legfontosabb keresztyén fogalom, a reformátori keresztyén etika alapja. Azért teszem a jót, az Isten által adott erkölcsi normák szerint, mert hálás vagyok Neki, hogy megmentett, hogy szabadságot adott arra, hogy az Ő akarata szerint éljek. A jócselekedeteim nem kényszerből, elvárásból vagy teljesítményből fakadnak, hanem hálából. Nem nekem kell kiérdemelni azzal az Isten kegyelmét és szeretetét, hanem azért teszem, mert Isten már eleve ajándékot adott nekem. A hála az Isten megelőző szeretetére adott válasz.

A hálaadás a bennem lévő érzés megnyilvánulása, és a látható cselekedetekben jelenik meg. A hálás szívű ember ki akarja fejezni a háláját az iránt, aki segített rajta, aki jót tett vele. Köszönetet mond, ajándékot ad, vagy felajánl valamiféle adományt. Az egyházban, a gyülekezetekben több formáját ismerjük. Valaki néhány szál virágban fejezi ki, mennyire hálás Istennek, s ezt hozza el az úrasztalára. Olyan is van, aki pénzadományt ad, vagy a saját munkáját, idejét szánja oda. Van, aki süteményt süt szeretetvendégségre, van, aki horgol. Vannak, akik quilling technikával csodás képeket alkotnak, és azokat ajánlják fel gyülekezetünk számára. Összefogással, közösen készítenek el valamit, melyben ott van szívük minden hálája és szeretetét.

A hála **emlékezés** is. Emlékszem arra, honnan szabadultam meg, ki mentett meg, s hogy mennyi mindent kaptam már tőle. Ám sokszor azért nem tudunk hálásak lenni, mert elfelejtkezünk arról, Isten mennyi jót tett velünk. Elfejtkezünk az Isten megváltó kegyelméről, azokról a pillanatokról, amelyekben megérezhettük jelenlétét, szabadítását, hatalmát. Természetesnek vesszük az életünk dolgait, és nem látjuk meg a nagy sietségben az apró figyelmességeket, amelyekkel Isten körülvesz minket.

Megfeledkezünk arról, hogy az élet nem magától értetődő. Ezzel akkor szembesülünk, amikor hirtelen elveszítünk valakit, vagy épp mi kerülünk a halál mezsgyéjére.

Ha visszatekintünk az elmúlt hetekre, akkor csak a hála szavait rebeghetjük. Annyi mindent megéltünk kisebb, vagy nagyobb csoportokban, gyülekezetünkben. A nőszövetség utazásai, a Békés-Bánáti Találkozó, a közös munkálkodások, az ifjúsági nap, a kézműves szakkörök jó hangulata, a Zsindelyné Tüdős Klára díjátadó emelkedettsége a Nemzeti Múzeumban, mind arra ösztönöznek, hogy kifejezzük Istennek hálánkat.

Ám e nagy volumenű alkalmakon túl, arra kell irányítani a figyelmünket, hogy megköszönjük

Istennek a mindennapokat is. Amikor nem ragyogott úgy a nap, amikor nem volt olyan fényes minden, amikor nem csillogott a körülöttünk lévő élet, ahogy szeretettük volna, vagy vágytunk rá. Azokért a napokért is hálát kell tudni adni, mik

szürkék voltak, amikor nem minden úgy sikerült, ahogy terveztük, amikor megrendültünk, amikor elfáradtunk, amikor semmi nem indokolta, hogy hálát adjunk. Ez azért fontos, mert ha ezeken a napokon nem látjuk meg, hogy Isten ott is velünk van, akkor a nagyobb dolgokért sem leszünk hálásak. Aki a csekélyért nem ad hálát, és nem elégszik meg azzal, hogyan értékelné helyesen a nagyobb áldásokat?

Hálaadásunkban ne csak a szép, pompás napokra emlékezzünk, hanem azokra is, amiken küzdenünk, olykor szenvednünk kellett, mert ha visszatekintünk, meglátjuk, hogy Isten ott is munkálkodott, hogy akkor is adott, amikor elvenni látszott, hogy ezeken a nehéz napokon át, ha nem is láttuk az ő lábnyomát, de tudjuk, vállára vett, és így hordozott minket, amint Túrmezei Erzsébet megfogalmazta. Hálát adni azt jelenti, hogy a kicsiben és a nagyban, a fényesben és a megkopottban, a ragyogóban és a dísztelenben is ugyanazt az Istent látom. Csodálatos a tavasz és a nyár ezernyi színe, ragyogó pompája, de épp ilyen varázsa van az őszi elmúló lomboknak, annak a különös hangulatnak, amely átjár minket. Alkalmas idő ez arra, hogy megálljunk, körülnézzünk, és azt mondjuk Istennek: *Köszönöm.* (Koncz Zsolt lp.)

Templomba hív a harang!

Kálvin János imája: Mindenható Isten! Messze vagyunk Tőled zárandók utunkon. Ezért azt szeretnéd, hogy mi mindennek ellenére Igéd tanítását követve, a helyes utat válasszuk, s azon maradjunk, hogy aztán végül erről le nem térve, eljussunk Tehozzád. Kérünk arra, hogy hit által láttasd meg velünk, ami rejtve még, hogy egyedül Rajtad csüngve, s egyedül a Te előrelátásodra hagyatkozva, szilárdan higgyük, hogy gondoskodsز életünkről és üdvösségünkről, aminek következtében mi valóban biztonságban érezzük magunkat. Mert még ha a legádázabb vihar is tör ránk, mi akkor is teljes nyugalomban maradunk, míg végül az örök és lelki nyugalomhoz eljutunk, amit a mennyekben már elkészítettél számunkra a mi Urunk, Krisztus által. Ámen.

„Amikor Isten Ábrahámnak ígéretet tett, önmagára esküdött, mivel nem esküdhetett nagyobbra, és így szólt: „Bizony, gazdagon megáldalak, és nagyon megsokasítalak.” És így, miután Ábrahám türelemmel várt, beteljesült az ígéret. Mert az ember önmagánál nagyobbra esküszik, és minden ellenvetésnek véget vet, mindent megerősít az eskü. Ezért Isten, mivel még teljesebben akarta megmutatni az ígéret örököseinek, hogy elhatározása változhatatlan, esküvel vállalt kezességet. Így ez a két változhatatlan tény, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erősen bátorít minket, akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet. Ez a reménység lelkiünknek biztos és erős borgonya, amely behatol a kárpit mögé, abova elsőként bement értünk Jézus, aki Melkisédek rendje szerint főpap lett örökké” (Zsid 6,13–20)

Kedves Testvéreim!

Még van remény. Ha csak pislákol is, mint egy gyertya – szokták mondani betegség mellett, amikor az orvos biztatja betegét és a hozzátartozókat. Ebbe a szalmaszáalba kell, hogy belekapaszkodjon az, aki fél, aki nem tudja, mi lesz vele, aki elbizonytalanodik az életben.

A remény hal meg utoljára – jellemző az emberre, hogy mindig reménykedik, az utolsóig, még akkor is, ha józan ésszel már tudja, reménytelen a helyzet. A halálhoz közel került embernek ez ad valamiféle menekülési útvonalat. Reménykedik, és ez olyan neki, mint egy álmvilág, melyben jó elringathatja magát. Ám ő is tudja, ahogy a környezete is, hogy mindez hamis, csak erőlködés, és azért kell neki, hogy jobban érezze magát, hogy a félelmei ne uralják el gondolatait, egész lényét.

A költő is azért mondta csalfának és vaknak ezt a fajta reménységet, mert látta, átélte a csalódást, a

reménység elvesztését, amikor valami, amiben bízott, nem valósult meg. Megannyi csalódást él át az ember, míg némelyek eljutnak odáig, hogy elvesz a reménységük, befelé fordulnak, már nem bíznak, csak lehajtott fejjel, szomorúan élik a mindennapjaikat.

Ellenkezőleg, ha úgyszincs reménységünk, akkor élvezzük ki az élet minden pillanatát, amíg lehet. Mind a két irány lemond a jövőről, és nem tekint bizalommal felé.

Ma erre erősít rá világunk lehangoló élete, szomorú történései, reménytelenségre sarkalló eseményei. S nem csak a nagypolitika szintjén jelentkezik ez, hanem egész társadalmunkban. Az ember egyéni életében is sok a reménytelenségre okot adó történés, s eljuthatunk odáig, hogy már nem reménykedünk, nem nézünk bizalommal előre, hanem a félelmek, a bizonytalanság, és az aggodalmak határoznak meg.

Luther Márton a római levélhez írt magyarázatában így fogalmaz: „Ha pedig, amit nem látunk, azt reméljük, békességes türéssel várjuk. Helyes tanítás, de nem egykönnyű megtanulni. Igaz prédikáció, de nehéz binni. Nagyszerű tanács, de nehéz követni... Mert igen kevesen vannak, akik a boldog reménységet, Isten országának eljövendő, soha el nem múló örökségét várják, s olyan bizonyosan várják, hogy jobban magukénak érzik, mint jelenvaló életüket. Kevesen vannak, akik ezt az ideig való életet csak homályos vaküvegen át, a másik, örökkévaló életet pedig tiszta, nyitott szemmel nézik. A boldog reménységet s égi örökséget, sajnos, sokan elfelejtik, e rövid élet mulandó javaival pedig sokat is törődnek. A mulandó mindig előttük van, gondolnak rá, aggodnak érte, örülnek neki, az örökkévalónak pedig hátat fordítanak. Azt éjjel-nappal hajszojják, ezt szélnek eresztik.”

A reménység bizonytalan érzés, amely néha jól jön, de nagyon sokszor felülírja a józan észet. Reméljük, hogy valami meg fog történni, de csak akkor tudjuk biztonsággal kimondani ezt a szót, ha valóban minden jel arra utal, hogy ez így is lesz. Amíg nem vagyunk biztosak valaminek a sikerében, vagy megvalósíthatóságában, a reménység szót nem is szeretjük használni.

A remény tehát valami olyasmi az ember gondolataiban, mint valami, ami a nem biztos dolgokat, történéseket biztosabbakká formálja, s egyfajta buzdítást is magában hordoz azoknak, akik hallják. Kell ez az érzés, de jobban érezzük magunkat, ha ez a reménység nem csak a levegőbe elszálló gondolat, hanem valami, amivel elérjük a kívánt eredményt. Remélem, bízom benne, ez valamiféle előre mutatót jelent, a jövőbe irányítja a gondolatainkat, amely pozitív, és épp ezért megnyugtató is. Mégis a reménység általában épp oly

mulandó, mint maga az élet. A halálig tart, addig azonban, ha egészséges az ember lelke, nem szűnik meg remélni.

Am van egy másfajta reménység is, amelyről a keresztyének beszélnek, tudnak, amelyről a Zsidókhoz írt levél szerzője is szól. Ez a reménység az Istentől jön, ezért nem múlandó, nem illékony, nem vész el, hanem mindvégig megmarad. Ezt a reménységet a Zsidókhoz írt levél a horgonyhoz hasonlítja.

A horgony a hajózás, tengerészet jelképe. Ez látható a hajózási társaságok logóin, tengerészek ruháin és gyermekek ruhaneműin is szívesen alkalmazzák. Emlékszem kicsi koromból a rajzfilmhősre, Popeyre, aki sok spenótot evett, hogy erős legyen, s az ő izmos karján is egy horgony rajza volt. – Érdekes, hogy már régtől fogva nem a vitorla vagy az evezőlapát lettek jelképpé a hajósok számára, amik pedig előre vitték, repítették a vízijárműveket, hanem a biztonságot adó horgony. Nem a legfeltűnőbb tartozéka a hajónak, amíg minden rendben, s napsütésben, könnyű szélben csak haladni kell. Addig nem is számít, hogy van-e.

Ettől az egyetlen, levélbeli mondattól eltekintve a horgony szó egyébként sehol nem szerepel a Bibliában! Kivéve az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv 27. fejezetét, ahol egymás után ötször is előfordul. Ez a rész beszéli el Pál apostol hajóútját a viharos tengeren, mikor fogolyként vitték Rómába, és a későbbi hajótörést. Pál tanácsa ellenére, elbizakodottan felszedik a horgonyt a hajósok, hogy még időben értékesíteni tudják a rakományt. De mikor rettenetes, napokon át tartó viharba kerülnek, egy idő után minden „értékes” rakományt a tengerbe hajítanak, hogy könnyítsenek a hajón, s utána az összes felszerelés is repül, kivéve a horgonyokat! Azokat a tengerfenékre leeresztve vonszolják, így stabilizálják valamelyest a hajótestet, s ez menti meg őket. Akkor már csak a horgony számított.

Igen, amikor vihar lesz, akkor válik fontossá a horgony, sőt elengedhetlenné is, ha meg akarunk menekülni. Amíg minden rendben van az életünkben, valóban nem sok szükségünk van a reménységre. Am van, hogy már csak ez marad meg, ahogy fentebb megfogalmaztuk. S ami számunkra ebből a legfontosabb, hogy az Istenbe kapaszkodó, a belőle, tőle származó reménység akkor sem vész el, amikor valóban minden azt üzenné az életünkben, hogy add fel, ne is reménykedj tovább.

A Zsidókhoz írt levél Ábrahámot hozza fel példaként, akinek az élete hajóját is sokat dobálta a vihar. Gyermeektelen, meddő életéből Isten elhívta őt, ott kellett hagynia régi, biztos otthonát. Elindult, nem tudva hová megy a bizonytalanság hullámai

közt. Idegen népek közt kellett letelepednie, próbálni boldogulni a kiszolgáltatottság sötétségében.

És hosszú, végtelennek tűnő évek várakozása után, már nagyon idősen sem volt még gyermeke s a megtört test nyomorúságaiban élt. De hitt és remélt. Mikor végre megszületett Izsák, azt hitte, hogy ez az! Íme, a biztos pont, a horgony! Isten helyett már ebbe kapaszkodott, így az Úrnak azt kellett mondania: Add vissza nekem! Így ír erről a zsidó levél: *„Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és egyszerűlt fiát vitte áldozatul az, aki az ígéretet kapta, akinek megmondatott: Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni! Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani. Ezért vissza is kapta őt, aki így a feltámadás példájává lett.”*

Lehet hálásan örülni Isten beteljesedett ígéreteinek az életünkben, munkában elért eredményeknek, szép családnak – mindez erősítheti is hitünket! De a mi reménységünk horgonya ezeknél is nagyobbba kapaszkodik: magába Istenbe! Az Ő hűségébe, szeretetébe, a végső nagy ígéletbe: Jézus Krisztusba. Aki egyedül megszabadít az élet mélységes tengerén a teljes halálból, a gonosz hatalmából. Aki velünk van, mert önmagánál is jobban szeret minket, bármilyen vihar is jön, bármit is enged ránk. Ma látjuk a világ bizonytalanságát, a kétségbeesést, amelyek körülveszik életünket, és amit látunk, hallunk, az nem segíti azt, hogy reménykedjünk.

Sokszor mondunk le emberekről, hogy úgysem fog megváltozni, olykor önmagunkról is. Tele vagyunk reménytelenséggel és csüggedéssel. Épp ezért oly sokatmondó a horgony képe, amely a leghatalmasabb hajókat is képes megállítani, és stabilizálni. Nem véletlen, hogy ezt a képet használja a Zsidókhoz írt levél szerzője.

Ha magunk elé képzelünk egy ilyen nagy horgonyt, akkor megértjük mit jelent Istenbe kapaszkodni, hogy bízunk benne. Isten ígélet és eskü által a jövőbe mutat, és azt mondja, hogy reménykedj. Ne csak azért, mert úgysem maradt másod, hanem azért, mert én megmutattam neked, hogy van jövőd. Azért küldte Isten egyszerűlt Fiát, aki főpapunkká is lett, vagyis áldozatot mutatott be értünk, hogy nekünk győztes, Istenben megtartó reménységünk legyen. Igen, ez nem látszik, nem is kell látszódnia, ahogy a horgony sem feltűnő egy hajón. Mégis, tudjuk: ez fog megtartani a viharok idején.

Van remény. Mindig ebbe kapaszkodtak a reformátorok, és az egész reformáció erről szól. A reformátorok a remény rabjai voltak. Reménykedtek abban, hogy tanításuk, munkájuk, küzdelmük nem lesz hiábavaló. Nem is lett. Az egész egyház

megújult. Van remény, mi sem adhatjuk fel! Nem csak azért, mert jó ezt kimondanunk, hanem azért is, mert tudjuk, hogy az élő Istenben reménykedünk. *Luther egyszer azt mondta: Nem mi vagyunk azok, akik fenn tudnánk tartani az egyházat. A mi őseink sem voltak azok. De az utódaink sem lesznek azok. Hanem az volt, marad és lesz is az, aki ezt mondja: „Ime, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!”*

Isten, és az ő Fia, a győztes Király, Jézus Krisztus tartson meg és adjon nekünk minden időben reménységet, amely nem vész el sohasem. Ámen.

Koncz Zsolt lp.

Hála

– az öröm kifejlesztésének négy módja

„Örüljetek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetek!” (Fil 4,4)

Pál apostol azt mondja: – örüljetek!” Nem azt mondja, hogy csak a jó időkben kell örömtelnek lenned. Azt mondja, mindig legyél tele örömmel. De hogyan teheted ezt meg? A Biblia azt tanítja, hogy – még akkor is, ha nehéz idők vannak – boldog lehetsz, ha ezt a négy egyszerű stratégiát követed:

Hálaadás Istennek minden dologban. Amikor imádkozol, tedd hálaadással. A legegészségesebb emberi érzélem a hála. Valójában növeli az ellenálló képességet. Ellenállóbbá tesz a stresszel szemben és kevésbé érzékeny a betegségekre.

A hálás emberek boldogok. A hálátlan emberek pedig nyomorultak, mert semmi sem teszi őket boldoggá. Soha nem elégedettek. Semmi sem elég jó nekik. Ha a hála hozzáállását gyakorlod – azt, hogy minden körülmények között hálás vagy –, akkor a stressz csökkenni fog.

Semmi miatt ne aggódj. Az aggodalom nem változtat semmin. Senki sem születik aggódónak. Az aggodalom egy tanult válasz. A szüleidtől tanultad. A társaidtól tanultad. Tapasztalatból tanultad. Ez jó hír. Az a tény, hogy az aggodalom egy megtanult dolog, azt jelenti, hogy „ki is tanulhatsz belőle”, el is felejtethed.

Hogyan lehet ezt megtenni? Jézus azt mondja a Máté evangéliuma 6. fejezet 34. versében: „Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” Az én kultúrámban ezt így mondhatjuk: Ne nyisd ki az esernyődet, amíg nem kezd el esni az eső. Vagy más szóval, egyszerre csak egy napot élj.

Imádkozz mindenért. Ahelyett, hogy aggódnál, használd az idődet imádkozásra. Ha annyit imádkoznál, mint amennyit aggódsz, sokkal kevesebbet kellene aggódnod. Érdeklis Istent az autód kiadásai? Igen, őt az életed minden részlete érdekli. És emiatt bármilyen problémát Isten elé vihetsz, amivel szembesülsz.

Gondolj a helyes dolgokra. Ha csökkenteni akarod a stressz szintjét az életedben, meg kell változtatnod a gondolkodásmódodat, mert a gondolkodásod határozza meg, hogyan érzed magad. Az pedig, ahogyan érzed magad, meghatározza, hogyan viselkedsz. A Biblia azt tanítja, hogy ha meg akarod változtatni az életedet, meg kell változtatnod azt, amiről gondolkodsz. Ez magában foglalja a szándékos, tudatos választást, hogy a helyes dolgokra gondolsz. Így kell döntened, hogy pozitív dolgokra gondolsz, és Isten Igéjére összpontosítasz.

Mi az eredménye annak, ha nem aggódunk, hanem imádkozunk mindenért, hálát adunk, és a megfelelő dolgokra összpontosítunk? Pál azt mondja: *„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteiket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.” (Filippi 4,6–7)*

Segítő kérdések elmélkedéshez:

Mi miatt aggódsz? Beszélj Istennel az aggodalmaidról, és őszintén mondd el neki, miért aggódsz.

Ha annyit imádkoznál, mint amennyit aggódtál, szerinted hogyan változna meg az életed? Isten azt mondja, hogy a te érdekedet tartja szem előtt. Köszönj meg neki mindent, még akkor is, ha nem érted, mire készül Isten az életedben.

Mire gondolsz legtöbbször? Mit gondolsz, vajon Isten mit vár tőled, mire kellene gondolnod? Ez a két dolog egyezik? Ha nem, akkor miért nem?

Készen állsz arra, hogy új életet kezdj Krisztussal?

Ha készen állsz arra, hogy átadd az életedet Jézus Krisztusnak, kezd el ezzel az egyszerű imával: *„Drága Istenem, tudom, hogy bűnös vagyok, és a bocsánatodat kérem. Hiszem, hogy Jézus Krisztus a te Fiad. Hiszem, hogy meghalt a bűneimért, és hogy te életre keltetted. Bízni akarok benne, mint Megváltómban, és követni akarom őt, mint Uramat, mostantól kezdve. Vezesd az életemet, és segíts megtennem az akaratodat. Jézus nevében imádkozom. Amen!”*

*Rick Warren
napiremeny.blog.hu*

Hálát adni

„Minden van itt, csak megelégedés nincs” – mondja nyolcvanéves nagymamám egy családi találkozón. Félreeső helyen, az ismerős konyhában álldogálunk, pakolással álcázzuk magunkat, de nem csak magunk előtt, hogy menekülnénk egy régen látott, nem várt ismerőstől. A mondat feleletként hangzik, miután rácsodálkozom, mennyivel jobb körülmények között élnek a családtagok, mint amikor ezelőtt ott jártam. Nem is ejtünk több szót a témáról, nagyanyám válasza mégis hetekig velem marad. Újra és újra eszembe jut, mennyi mindent kapunk Istentől, amit elfelejtünk észrevenni.

Napjainkban a hála és a hálaadás reneszánszát éli, mondhatnánk, de nem lenne helyes, mert ez a köszönetmondás már nem az a viselkedésforma, amelyről a Bibliában olvasunk, vagy amelyet őseinktől láhattunk. A ma divatos hálaadás üresebb, mert Istent sokszor nem is érinti. Ha alámerülünk az internet bármelyik videómegosztó portáljának kínálatában, ezrével találunk felvételeket, amelyeken önjelölt sztárok avatnak be bennünket reggeli/esti/napi rutinjuk rejtelseibe. A videós ilyenkor rendszerint megmutatja, milyen egészséges ételt eszik, mit sportol, milyen intellektuális tevékenységet folytat (jellemzően olvas, gyakorta előre kijelölt oldalszámnyi terjedelemben). Nemegyszer megmutatja azt is, miképp „naplózza életét.” E tevékenység célja az volna, hogy az aznap történeteken elmerengjen, s érzelmeinek sorjázásával rendbe szedje gondolatait, tisztába kerüljön saját lelkiállapotával. Ennek érdekében az illető egy papír fölé hajolva reflektál, átgondol, tervez, végezetül sok esetben listába szedi a maga számára, miért hálás. Mindez csodálatosan hangzik – de amikor egy hasizomgyakorlat-sorozat és egy tál zabkása között, azokkal egy szinten kap helyet lelkünk gondozása, s az Istennel való kapcsolódást a magunkkal való beszélgetés váltja fel, igencsak visszás hatást kelt. Mintha a hálaadás a kincstári boldogság fegyverhordozója lenne: vele jár, erősíti, jelenlétével duzzasztja – a kiüresedettséget.

Keresztyén emberként érezzük, a valódi lelki fejlődéshez ennél több energiabefektetés, szellemi erőfeszítés kell. Jó lenne ennél mélyebbre ásni magunkban és az Isten világában. Ugyanígy azt is tudhatjuk, a keresett válasz legtöbbször nem az énbén, hanem Istenben van, vagyis amíg egyedül „naplózunk”, csak saját elménk labirintusában bolyongunk, vezetés nélkül. Istenfélő férfiként és nőként azonban nem kell ezt tennünk, mert lábunk előtt mécses az ő Igéje. A Bibliában egészen

konkrétan megmondja nekünk az Úr, miért és hogyan legyünk hálásak. Példákat és intések sorát olvashatjuk: Jézus hálát adván törte meg a kenyeret; Pál azt kérte, mindenért hálát adjunk, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a mi javunkra; A krónikák könyve pedig kéri, „adjunk hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete”. Persze még ezen jól ismert Igék sorfala mögé is érdemes benézni, ha azt szeretnénk, a hálaadás túlmutasson a napi rutin egy tételén, és életünket valóban gazdagíthassa – jó hír, hogy a forrás bárki számára elérhető. Egyre csak keresniünk kell, nem is akárhogy. Keresztyénként feladatunk megtenni az extra lépéseket: Jézus azt mondja, fordítsuk oda a másik orcánkat, adjuk oda nemcsak az alsó-, de a felsőruhánkat is, és imádkozzunk az ellenségünkért. Ha az élet más területén illik túllépnünk önnön kényelmünkön, minden bizonnyal a hálaadásban is elvárható, hogy a felszínnél mélyebbre ássunk. Ne csak a látható javakért, a nem várt ajándékokért adjunk hálát, hanem mindenért, ami az Úrtól jön – azért is, amit nem értünk. Amíg van Isten, akihez fordulhatunk, minden okunk megvan a hálaadásra. Ezt pedig naponta tudatosítani s erre alapozva hálaadó életmóddal élni már közel sem felszínes.

Ahogy Pál írja Timóteusnak: „Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel, mert semmit sem hoztunk a világra, nem is vibetünk ki semmit belőle.” De, ami itt van, azt láthatjuk, értékelhetjük, s ha Istenben bízunk, elhihetjük, amit ad, örökké elég lesz nekünk.

Gacsályi Sára
reformatus.hu

ADVENT 2025

Kedves Testvérek!

2025. december 1. napján újra megnyílik Gyülekezetünk Adventi Naptára. Folytatjuk a korábbi években indított kezdeményezésünket, ahol is minden nap egy-egy gyülekezeti tagunk, intézményi munkatársunk nyitja meg szívének és családjának adventi várakozásának egy-egy pillanatát. Legyenek ezek a képek, idézetek és az Isten Igéje segítségünkre, hogy *növekedjünk a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében (2Péter 3,18).*

Adj időt Istennek!

Dolgozz, tanulj rendesen!

Vedd észre, amiért hálás lehetsz!

Egy hibádat tedd jóvá!

Naponta egy jó tett!

Tedd ünneppé az együtt töltött időt!

Ifjúsági nap a Sarkad-Belvárosi Gyülekezetben

A Magyarországi Református Egyházban 2025 – az *Ifjúság szolgálatának* az éve. Ennek apropóján gyülekezetünk olyan ifjúsági alkalmat szervezett, melyre meghívtuk a határon túlról: *Nagyszalontáról*, *Mezőbajról* és *Antról* az ottani református fiatalokat, hogy töltsenek el a mi ifjainkkal egy napot. Az ottani lelkipásztorok is aktívan működtetik saját ifjúsági csoportjukat, s úgy gondoltuk, ez a találkozás pezsdítőleg hat mindnyájunkra. Szeptember 20-át választottuk, hiszen másnap az Ifjúsági szolgálat vasárnapját ünnepeltük.

Nem csak mi, lelkipásztorok készültünk lelkesen, szerveztük a közös éneklést, hívtuk a fiatalokat, formáltuk a nap egészét, hanem gyülekezetünk nőszövetsége is. Néhány hónappal korábban ugyanis ők is megtapasztalták a határontúliak vendégszeretetét, s szerették volna ezt viszonzni. Sülték a finomabbnál finomabb sütemények és szaporodtak kora reggeltől a megrakott szendvicsek a tálcákon.

A nap témája kérdés formájában fogalmazódott meg: *Ki vagy?* E kérdés minden időben foglalkoztatja az embert, és különösen fiatal korában keresi önmagát, identitását. Az igei köszöntés nyomán a témafelvetés is megtörtént. A megjelenő gondolatok, a személyes, őszinte hang arra buzdította a fiatalokat, hogy legyenek ők is nyíltak és bátrak, hiszen ami őket foglalkoztatja, esetlegesen bántja, vagy kérdésként ott van bennük, az lehet, hogy mást is érdekel, és közben az is kiderülhet, hogy sorstársakra lelt.

A köszöntő szavak után közös éneklés, dicsőítés kezdődött, melyhez egyre többen csatlakoztak. A zenekar lelkesedése szinte mindenkire átragadt, és igen felemelő volt így együtt énekelni.

Nem csak énekeltünk, hanem játszottunk is ráhangolódásképp. A feladat az volt, hogy szópárokból ki kellett választani azt, amelyik inkább jellemzi az adott személyt, majd e szavakból keletkezett listával kellett körbejárni, és keresni azt, akinek a listája a legjobban egyezik az övével. Bár a fiatalok nehezebben oldódnak egy ilyen szituációban, egész hamar nyüzsgő piaccá változott a templomtér, mindenki kereste a párját, vagy akár többeket is, akikkel hasonlított a listájuk.

A játék után kezdődött az érdemi rész, amikor a fiataloknak maguknak kellett megválaszolni: kik is ők. Olyan sétát terveztünk, amellyel önmagukat járhatták körül. Különböző állomásokat hoztunk létre, ahol a meg tapasztalás, az érzések is fontos szerepet kaptak.

Kik vagyunk, ha a magasságból nézünk le magunkra. Csoportonként felmentek a templom tornyába, és onnan kitekintve gondolkodhattak ezen, s egy kis lapra, kellett leírni az élményeiket, azt, mit éreztek az adott helyszínen.

A következő helyszín a mélység volt. A sötétség, amelyben nem jó lenni, mégis túl sokszor belekeveredünk, mert gyengék vagyunk, esetlenek, erőtlének. A fiatalokat arra hívtuk, merjenek szembenézni a sötét oldallal, amely mindnyájunkban ott van.

A mélység után a széttöredezettség helyszíne következett. Ott várta a résztvevőket egy különleges eszköz, a kaleidoszkóp. Ennek az eszköznek van egy érdekessége. Törött üvegekből készítik, és olyan, mint egy távcső. Ha beletekintünk, szabályos formák egymásutániságát figyelhetjük meg benne. Nem gondolnánk a szép formák, színek szemlézése közben, hogy ez csak egy optikai illúzió és valójában törött üvegeket látunk. Ám épp ez jelentett sokat nekünk, hiszen ez azt jelenti, hogy Isten a rosszból is tud jót előhozni, a töredezettségből is lehet valami új, valami különleges. Mennyire töredezett, szétszúszott a fiatalok világa. Mit gondolnak erről, s mit lehet ezzel a helyzettel kezdeni?

A következő helyszín a világ volt. Kik vagyunk a világban? A templom előtti téren ezt fogalmazhatták meg a jelenlévők. Erről a helyszínről pedig mindenkit vártunk vissza a templomba, ahol elcsendesedve elgondolkodhattak, kik is ők az Isten előtt. Mit jelent a számukra Isten, és szerintük mit jelenthet az ő életük Istennek?

Amikor mindenki visszaérkezett a sétáról, kiértékelést végeztünk. A csoportokból néhányan elmondhatták személyes élményeiket, vagy azt, mit fogalmazott meg az adott csoport közösen. Nagyon jó és mély visszajelzések érkeztek, sok értékes gondolattal, hitvallással lettünk gazdagabbak. A zárszóban összefoglaltuk mindazt, amit tapasztaltunk, átéltünk a nap során, és azt is, hogy miért fontos az önismeret, az önvizsgálat.

Közös énekléssel zártunk, kitárva szívünket az Isten előtt. Az imaközösségben többen hangosan is imádkoztak, és hálát adtak a napért, hogy itt lehettek. Senki sem ment haza üres kézzel: egy kis olvasmány, emléklap és a templomunkat ábrázoló hűtőmágnes volt a csomagban. Az áldást pedig egymásnak mondták a fiatalok, párban állva.

Végül, a már nagyon várt szeretetvendégség következett. A bőségesen megrakott asztaloknál így a valódi asztalközösség élményét is meg tapasztalhatták a fiatalok. Elbúcsúzva az ide érkezőktől, arra gondoltunk, hogy – reméljük – lesz folytatása ennek a kezdeményezésnek.

(Koncz Zsolt lp.)

Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé.” (Zsolt 103,5)

Ez a vezérigéje az Ifjúság évének 2025-ben a Magyar Református Egyházban, s ehhez kapcsolódóan 2025. szeptember 21-én volt az Ifjúság vasárnapja egyházunkban.

Rövid, tömör és sokatmondó ez a mondat – amint az lenni szokott az Isten ígését tekintve. Első hallásra úgy lehetne röviden összefoglalni, hogy a megújulásról szól. Ez a szó pedig nagyon is ismert, hiszen a köznyelv egyik legkedveltebb témája, kulcsszava: a megújulás. Szinte folyamatosan ez sugárzik felénk a média világából: meg kell újulnod. Ezek alapján már számon sem lehetne tartani, hányszor kellett volna megújulnunk, s mindig a legkülönbébb, legváltozatosabb és persze a legújabb módon. Ebben óriási üzlet, pénz van. Vedd meg! Edd meg! Kend magadra! S olyan változáson mégy keresztül, hogy csuda. Bizony, mi meg is tesszük újra és újra..., de az a megújulás valahogy csak nem akar összejönni, vagy legalábbis nem tartósan. Mert valamilyen változás bekövetkezik – reménység szerint pozitív irányban, de sokszor épp ellenkezőleg –, ám nem hoz maradandó eredményt. Lehet már annak is örülni, hogy bajt nem hozott ránk. Amint a mondás tartja, „Se nem árt, se nem használ.”

Az Istentől jövő megújulás teljesen más! Alapvetően a forrás más. Míg az előzőnek mi vagyunk a kulcsa, illetve az adott hatóanyag magunkba juttatása, addig itt azt mondja az ige, hogy „betölti”. Vagyis nem én, hanem az Isten. Ő az, aki jön és adni akar valamit nekünk. Nem nekünk kell megvásárolni, lenyelni, sőt kiérdemelni sem kell. Nem is lehet. Isten jön felénk és egyszerűen nekünk adja. Miért? Mert ilyen az Isten. Az ember pedig nem ilyen.

Amit pedig ad, annál nincs jobb, nincs több. „Javaival” – hallottuk. Mi lehet az Ő „java”? Minden, ami nem tőlünk van, nem emberi, nem véges, nem korlátozott. Az Isten java mindaz, ami nem e világból való, de hatással van erre a világra. Az, ami az életünkre nézve tényleg olyan hatással bír, mint semmi más. Nincs ehhez fogható vitamin, krém vagy bármi, mert ez az, amely tényleg befolyással bír az életünk egészére nézve: a testi-lelki egyensúlyunkra és jólétünkre.

Ám az Úr ezt nem akarja lenyomni a torkunkon mindenáron. Ő kínálja, adja, de elfogadnunk nekünk kell. De ha ezt meg tesszük, akkor egészen a miénk. Nem lesz olyan terület, szegmens, ahová ne érne el a hatása. Ezt fejezi ki az, hogy „betölti”. Úgy is lehetne fogalmazni, hogy csordultig, színültig, addig amíg lehet, teljes egészében a miénk lesz az Isten java.

Hogy még jobban értse az ember, egy csodás hasonlattal is érvel Isten.

Sas – a legszebb madarak egyike. Ragadozó. Uralkodó. Aki elkapja a szegény kis nyuszikát, vagy a már kevésbé aranyos pockot, ürgét.

Sas – a címerállatok „királya”, hogy egy másik állathoz hasonlítsam, mely megtalálható népek, országok, katonai és sportegyesületek szimbólumai között. Ez a tér olyan tágas, hogy azt kell mondjam Zeusztól az USA-ig, az amerikai őslakosoktól a mi magyar Aba nemzetségünkig, Indiától a Fradiig vagy épp az uralkodóházaktól, császárságoktól a gyógyszerházakig.

A Biblia is beszél a sasról, bár talán nem ez az első madár, mely az eszünkbe jut, inkább gondolunk a fecskére, gerlicére vagy a galambra. A sas a Bibliában kettős megítélésű, ugyanis egyfelől tisztátalan állat (3Móz 11,13; 14,12), hiszen gyakran hullával táplálkozik (Jób 39,27; Mt 24,28), illetve a babiloni istenségek jelképe, másfelől azonban a képes beszéd, vagyis a hasonlatokkal való kifejezőmód gyakori eleme.

Itt érkezünk el igeszakaszunk mondanivalójához. A Biblia nyelve nagyon gazdag képekben és hasonlatokban, kivált akkor, mikor elvont igazságokat akar megfogalmazni, közelebb hozni olvasójának értelméhez. Ehhez a képeket nagyon gyakran a természetből veszi, melyet ismertek és alapvetően értették, mert tapasztalatból tudták, felfogták működését. Sajnos, manapság ez egyre kevésbé igaz...

„Mint a sasé” – ez egy hasonlító kifejezés, nem csak a magyar fordításban, hanem az eredeti szövegben is. Vagyis valamit úgy kell csinálni, mint a sas. Mit csinál egy sas? Mire képes egy sas?

A sas a legerősebb és leggyorsabb, a legmagasabbra repülő, sőt a legélesebb szemű, legmesszebb látó madár. Izráel vidékének megszokott alakja, a sziklaszirtek ura, a lebegő vadász, de a fiatalság erejének (Ézs 40,31) és a kicsinyekről való gondoskodás (2Móz 19,4; 5Móz 32,11) jelképe is. Az erő és a gyengeség megtestesítője. Nem ellentmondás ez? Igen is, meg nem is.

Jézus azt mondja (szintén hasonlattal élve): „*legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok!*” (Mt 10,16b) Vagyis tanuljunk viselkedésükből és használjuk azt az életünkben, a szolgálatunkban.

A sas a legbiztosabb helyre rakja fészket. Felrepül a magasba, onnan tekint körbe, s alá. Felülről rálát mindenre, éles szemével még a legkisebb dolgot is észreveszi. Egyszerre átlát, analizál, miközben figyel a részletekre. Észreveszi és használja a felszálló meleg

légáramlatot, s azon vitorlázik. Nem fárasztja magát felesleges dolgokkal. A maga hasznára fordítja az adottságokat, miközben ezzel nem árt semminek, nem bánt meg senkit. Egyszerűen kiterjeszti a szárnyait, és e légáramlaton belül körözve egyre magasabbra és magasabbra emelkedik. De: nem a saját erejéből képes erre, hanem abból, amit kap, tőle független módon.

A Biblia azokat hasonlítja a sashoz, akik bíznak Istenben, akik őbenne reménykednek és rá támaszkodnak. Ézsaiás szerint, „*akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok.*” (Ézs 40,31) Akik megértik az Ő kijelentéseit, akik megfogadják tanácsait, azt, hogy mindez a javukra fordítható, mert Isten az Ő bölcsességét és előrelátást kívánja nekünk adni: „*én, az Úr vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik.*” (Ézs 48,17) Pál apostol is épp erre utal, mikor azt mondja: „*Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.*” (2Kor 4,7)

Miért beszél erről a Biblia? Azért, mert a leginkább nem olyanok vagyunk, mint a sas, hanem olyanok, mint az ézsaiási ígeverset megelőző leírás: „*elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak.*” Ki az, közülünk, aki ne érzett volna már így, s ne járt volna ebben a cipőben? Senki. Megfáradunk, elcsüggedünk, elveszítjük reménységünket, s csak azokra a körülményekre tekintünk, melyek lehúznak, megkötöznek. Csak a nehézségeket, a rossz körülményeket látjuk, és így bennünk is a szomorúság, az értetlenség, az igazságtalanság feletti düh lesz úrrá. Küzdünk, küszködünk a körülmények ellen, de ez nem segít, nem visz előre, nem mutat kiutat. A menekülésnek nem ez az útja.

A szabadulás egyetlen lehetősége, ha olyanok leszünk, mint a sas. Ha képesek leszünk felülről rátekinteni a dolgokra, emberekre, helyzetekre. Ha éles szemmel meglátjuk a lényegét, s nem csak azt, amit láttatni akarnak a számunkra, hogy azzal elhomályosítsák értelmünket, szívünket és a hitünket is. A sas, számomra, a hit madara. Az Istenre való ráhagyatkozás madara. Isten nekünk is olyan erőt tud adni, aminek ugyan nem vagyunk a birtokában, de amely képes felemelni minket is. Képes megújítani, felruházni új erővel, lendülettel és hittel. De csak az Ő segítségével és csak az Isten erejében bízva. És amikor ezt, talán csak egyetlen percre, de megérti az ember, akkor fakad bel belőle olyan csodálatos, istenmagasztaló költemény, mint a 103. zsoltár. Ez a zsoltár Isten elképesztő irgalmáról, kegyelméről szól, arról, hogy milyen az Isten.

Sík Sándor: Az isteni irgalmasság himnusz

*Aldjad én lelkem az Urat!
ami él bennem, szent nevét dicsérje.
Aldjad én lelkem az Urat
és emlékezzél minden jótettére.
ő megbocsátja minden vétkeid,
és meggyógyítja minden gyengeséged.
Meváltja pusztulástól életet,
kegyelemmel és irgalommal koszorúz tégedet.
Életedet javakkal bőven áldja:
megújul ifjúságod, mint sasnak ifjúsága.*

*Az Úr az igazságnak cseleksz műveit,
és minden elnyomottat igazához segít.
Mózesnek tudtul adta útjait,
Izrael fiainak tetteit.
Az Úr irgalmas és kegyelmes,
nagyirgalmú és hosszan-tűrődelmes.
Nem pörlekedik szüntelen,
nem örökös haragja sem.
Nem bánik velünk bűneink szerint,
és nem fizet gonoszságunk szerint.*

*Mert amilyen magas az ég a föld fölött,
jósága oly hatalmas azokhoz, akik félik őt.
Amilyen messze van a napköltétől naplenyugta:
bűneinket tőlünk oly messze dobja.
Mint fiaiboz az atya kegyelmes:*

*az őt félőknek az Úr úgy kegyelmez,
ő ismeri, miből alkottatunk,
emlékezik, hogy por vagyunk.
Az ember napjai olyanok, mint a széna,
virul, mint a mezők virágai:
De átfú rajta szél, és nincs többé sehol:
többé helye sem ismeri.
Am áll öröktől örökig félőibe az Úr irgalmassága,
fiak fiaiboz ő igazságossága.
Azokhoz, akik szövetségét tartják,
és parancsait cselekedni emlékeztetben hordják.*

*Az Úr trónszékét állítja egekben,
uralkodik, kormányoz mindenekben.
Aldjátok az Urat, ti minden angyalok,
kik vesztitek parancsát, erős hatalmasok,
hogy engedelmesen megtartsátok szavát.
Aldjátok az Urat, minden seregei,
szolgái, kik cselekszitek akarátát.
Aldjátok az Urat, ti minden művei,
minden helyen uralkodókat;
áldjad, én lelkem, az Urat!*

Ámen

Koncz-Vágási Katalin lp.

Nőszövetségi mozaik

A gyülekezetek édesanyjai

Húvös reggel, meleg fogadtatás, mosolygós arcok, baráti ölelések – így indult szeptember 27-én a nap a szatmárnémeti Láncos templomnál, ahol a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Nőszövetsége 24. alkalommal tartotta meg éves konferenciáját. A találkozói ideje témája különösen időszerű volt: *Új lendületben a Nőszövetség – szolgálatunk az Ifjúság érdekében.*

Az ünnepélyes zászlós bevonulás közben, a mintegy 1500 ajakról, felcsendült a szokásos Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt kezdetű ének.

Ft. *Bogdán Szabolcs*–János püspök hirdette Isten igéjét a Zsoltárok 78, 3-7 alapján. Kiemelte, hogy bár az ideje esztendő az Ifjúság Szolgálatának Éve, a fiatalok minden időben fontosak. Stílusosan, a helyszínre is utalva, már az elején kiemelte: „*Isten nagy tervében mind láncszemek vagyunk.*” Az ige alapján három kérdéssel indított önvizsgálatra: Mit adunk tovább a fiataloknak? Adhatunk áldást és átkot is, de mi Isten nagy tetteiről kell bizonyosságot tennünk. Hogyan adjuk tovább? Krisztusi szeretettel és hiteles étellel. Miért adjuk tovább? Azért, hogy az új nemzedék lélekben megerősödjön, Jézus Krisztus követője legyen, bármit hozzon a jövő.

A köszöntések rendjén, *Nagy Erika* lelkipásztor, a KREK nőszövetségi elnöke, elmondta, hogy a nőszövetség meghatározására sok lehetőség van, de ő úgy tekint rájuk, mint a gyülekezetek édesanyjaira. Felidézte egykori ifjúságát, és hálaadással tett bizonyosságot arról a szülői és gyülekezeti támogatásról, amely őt Istenhez vezette.

Dr. Király Lajos, a Szatmári Református Egyházkerület esperese a sakk példáján keresztül hívta fel a figyelmet arra, hogy a táblán a király a főszerep, de a királynő a legerősebb védelmező. Ilyenek a nőszövetségek a gyülekezetben.

Korda Zoltán, a Szatmárnémeti Láncos Egyházkerület lelkipásztora arra mutatott rá, hogy mi nem az emlékekért élünk, hanem az emlékekből. Aki az emlékekért él, az letört és depressziós lesz. Aki az emlékekből él, az hálaadással meríti a múltból, mert felidézi a krisztusi örömeit. Ilyen alkalom volt az ő életében, amikor Gyökössi Endrével együtt imádkozott, és megtanulta tőle a református rózsafüzért. Az összekulcsolt kézben a nagyujj azokra mutat, akik a szívünkhöz közel állnak, a középső, egyben legerősebb ujj az erősekre, tehetősekre emlékeztet, a következő, egyben leggyengébb ujj a

gyengékre hívja fel a figyelmet, végül a kisujj önmagunkra utal. Utolsó mozdulatként pedig kitárjuk a tenyerünk és mindent Istenre bízunk.

Bezzeg a mai fiatalok címmel előadást tartott *Póti Eduárd János*, a Szatmárnémeti Református Gimnázium igazgatója. A fiatalok szeretnek örülni, de ezt sokszor rossz szemmel nézi az idősebb generáció. Évezredek példák szemléltették, hogy az idősek fiatalokkal szembeni méltatlankodása nem új keletű dolog. El kell fogadni, hogy a fiatalok egy egészen új világban nőnek fel, nem abban, amiben az előző generációk. Ezért arra törekedünk, hogy ismerjük meg őket közelebbről. Tekintsünk az újdonságokra úgy, mint Isten ajándékaira, s akkor még jobban megérthetjük őket. Nem lehetünk jó pedagógusok rossz módszerekkel. Istenhez vezetni csak azt lehet, akit előbb megszólítunk és megértünk. Jézus szavai mutatják az irányt: „*Új parancsokat adok nektek, hogy egymást szeressétek.*” – (János 13,34) A szeretet az egyetlen olyan univerzális nyelv, amelyet mindenki ért. Így közeledjünk a fiatalokhoz is.

A lelki feltöltődés után a testnek is jutott táplálék. A Szatmári Református Egyházkerület nőszövetségi töltött káposztával, kaláccsal, süteménnyel kedveskedtek a vendégeknek.

A szünet után a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet nőszövetségi képviselőinek szolgálata következett. *Berekméri Virág* beszámolt a sokszínű szeretetszolgálatokról és arról az imaközösségről, amellyel támogatják egymást és a rászorulókat. Utána *Kánya Rékával* közösen előadták a Misztrál: Gyöngyöt az embernek című dalát.

A délután kiemelkedő mozzanata volt a domokosi és egri nőszövetségi zászlók ünnepélyes felavatása, amely méltó jelképe lett a közösségek összetartozásának és elkötelezett szolgálatának.

A nap méltó lezárásaként *Lukács Margit* lelkipásztor, az Erdélyi Református Egyházkerület nőszövetségi alelnöke hirdette Isten igéjét az 1Mózes 28,10–14 alapján. Rámutatott: ahogyan Jákóhoz sem érdemei szerint szólt az Úr, úgy velünk sem az érdemeink szerint bánik. Az áhítat után *Benke Kinga*, a Tiszáninneni Református Egyházkerület elnöke imádságban adott hálát a közösségért és Isten áldásaiért.

Az úrvacsorára készülve ágendai szolgálatot végeztek a jelenlévő megyei elnökök, majd áldást mondtak a Kárpát-medencei Református Egyházkerületek nőszövetségi elnökségeinek tagjai. A Himnusz közös éneklése méltó zárása volt az ünnepnek, amely után a résztvevők hálaadással vitték magukkal az együttlét áldásait.

Erdei-Árva István Béla
refszatmar.eu

A hittel, alázattal és odaadóan végzett szolgálat méltatása

A Magyarországi Református Nőszövetség jelen esztendő magvető havának (október) 11-ik kalendáriumi napján adta át az idei várományosokat megillető Zsindelyné Tüdős Klára-Díjakat Budapesten, a Magyar Nemzeti Múzeum Dísztermében.

A Magyarországi Református Nőszövetség 2010. február 20-án kelt határozata értelmében e díj azon nőszövetségi tagoknak ítélhető oda egyházkerületenként egy-egy fő, illetve az elnökség javaslata alapján egy fő számára, akik munkájukkal jelentősen segítették a Református Nőszövetség céljainak elérését, a keresztyén hit és életvitel, az egyházi munka, a diakónia, a missziói munka, az evangéliumi szellemű közösség építése terén, s akik legalább 10 éve tagjai a Református Nőszövetségnek.

A nyitányban elsőként *Koncz-Vágási Katalin*, a Magyarországi Református Nőszövetség elnöke köszöntötte az egybegyűlteket. Soraikban a díjazottakkal, azok laudátoraival, családi és közösségi hozzátartóikkal; a Dunántúli, Dunamelléki, Tiszáninneri és Tiszántúli Nőszövetségek elnökségével, delegáltjaival, az ország szinte minden szegletéből érkező nőszövetségi tagokkal.

Az áhítatra ráhangoltató 821. dicséret sorai után ft. *Harangozó László*, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház (SZRKE) püspöke hirdette az ÚR igéjét (ApCsel 2,38). Lényegre törő, köntörfalazás nélküli tömörséggel és határozottsággal bátorítva általa mindnyájunkat: merjük és egy cseppet se hezitáljunk észrevenni, felkarolni a bennünket körülvevő legkisebb, legtörékenyebb embertársainkat is!

Beszámolója révén az általa főpásztorolt délvidéki/vajdasági reformátusság múltja, jelene és jövőképe is felvázoltatott.

A kárpát-medencei imanapi füzet tartalmába és üzenetébe, továbbá a SZRKE gyülekezeteinek (az egyházközségek és szórványaik) mindennapjaiba, őrt- és helytálló szolgálataik sokszínűségébe, áldásos tevékenységeibe annak nőszövetségi elnökhasszonya *Harangozó Gyöngyi*, a püspök úr felesége biztosított érdemi vetített képes betekintést.

„*Kelj fel, tiündökölj... Emeld fel tekintetedet, és nézz körül!*” (Ézsaiás 60, 1.4) – az országos Nőszövetség vezérigéje 2025-ben. Abban az esztendőben, midőn a tagok alapítójuk, *Zsindelyné Tüdős Klára* (Debrecen, 1895. július 20. – Budapest, 1980. április 16.) kettős jubileumára is emlékeznek, aki 130 éve született és 45 éve távozott a minden élők útján.

- Nem akármilyen nőről és asszonyról beszélünk, mikor rá gondolunk: jelmeztervező, divattervező, szalontulajdonos, filmrendező, világi dáma, a legjobb társaság tagja, az akkori elit kiemelkedő közszereplője. Ugyanakkor ő az is, aki megnyitja otthonát a menekültek előtt, aki szénporosan, fekete arccal kazánt fűt, aki kijárja az utolsó kenyeret is azoknak, akik nála találtak oltalmat, akit kitelepítenek. Aki házmesterasszonyként is társaságszervező, és mindig fáradhatatlan lelkigondozó. – elevenedett meg előttünk egy minútára a múlt dr. Koncz-Vágási Katalin Sarkad-Belvárosi lelkész nő összefoglalóját hallván. A díj névadójáról, kinek a fentebb hitelesen lejegyzett emberi attribútumait a saját református hite által sikerült összekapcsolnia anno, kerek egészzé formálnia. Hol erőteljesebb, hol diszkrétebb módon. A nehéz időkben is, midőn számkivetett, osztályidegen, végül csupán megtűrt lett.

- Mi, akik itt vagyunk, akik igyekszünk Zsindelyné Tüdős Klára nyomdokaiba lépve élni és szolgálni, tiündökölni, hogy lássa meg a világ, kik vagyunk és mit teszünk, soha ne feledjük: ez csak úgy lesz igaz, tiszta és őszinte, ha benne van a szívünk, az elköteleződésünk és az örök hűségünk! – hangsúlyozta az elnökhasszony.

A találkozó zenei szolgálatát, a Bogányi-zongorán (a magyar fejlesztésű hangszer tervezése *Bogányi Gergely* (született Vácott, 1974. január 4-én) Liszt-, Kossuth- és Prima-díjas zongoraművész nevéhez fűződik) közreműködve, *Holb Enikő Villő*, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem hallgatója vállalta.

Az ünnepség második részében is, melynek felemelő pillanataiban előbb a várományosok laudálása, a köszönetnyilvánítás és a díjak átadása került fókuszba. Az elismeréseké, melyek nem csak a díjazottaknak a gyülekezetben folyó munkáját jutalmazta, hanem a mindennemű gyülekezeti és nőszövetségi tevékenységüket is.

A 2025-ös esztendőben az életmű-díjnak is méltán nevezhető elismerést az alábbi személyek vehették át: *Derdákné Engler Éva* (a Budapest-Óbudai Református Egyházközség nőszövetségének oszlopos tagja; Dunamelléki Református Egyházkerület), *Molnár Józsefné Asztalos Klára* (a Szombathelyi Kormos Györgyi Református Nőszövetség kiemelkedő tagja; Dunántúli Református Egyházkerület), *Tóth Sándorné Lukács Ibolya* (a Cserépfalui Református Egyházközség nőszövetségének titkára; Tiszáninneri Református Egyházkerület) és *Papp Jánosné Lacza Erzsébet* (a Szeged-Kálvin téri református gyülekezet presbitere, a gyülekezeti nőszövetség alapító tagja, titkára; Tiszántúli Református Egyházkerület).

Papp Jánosné köszönetnyilvánításába foglalván, *Reményik Sándor* (1890. augusztus 30. – 1941. október

24.) erdélyi költőnk, *Akarom* című versét olvasta fel. A közösségi és felebaráti szolgálatukat mindenkoron hittel, alázattal és odaadóan cselekvők fohászat. „*Akarom: fontos ne legyenek magamnak.*”

A hazautazás előtti elbocsátó áldást *Benke Kinga* lelkész, a Magyarországi Református Nőszövetség elnökhelyettese terjeszté ki az egybegyűltre.

A díjátadó ünnepség *perselypénze*, valamint az elkövetkezendő december hónap első vasárnapján tartandó alkalmak adakozása a *bácsfeketebegyi református Központi Otthon* felújítását szolgálja.

Martinek Imre

Szemlél(1)ek: Gyermekünk, unokánk szemével

Van-e szívmengetőbb kérdés, mint gyermekünk, unokánk élete, jövője? Hogyan látjuk fiataljainkat, a felnövekvő generációt, szívünk alatt bordozott gyümölcsöket? Ugyanazt látjuk, amit ők látnak magukról? Tisztában vagyunk adottságaikkal, vágyaikkal, erősségeikkel? Látjuk-e félelmeiket, gyengeségeiket, magányukat? Szem előtt tartjuk még őket igazán, vagy csak hamis túlféltés van az igazi elkísérés, segítségadás helyett? Jól nevelem, szabad hibáznom, mivel teszek jót? Számítatlan kérdés fogalmazódott meg bennünk a Szabolcs-Beregi Református Egyház megyei Nőszövetségei Találkozóján.

Alkalmunkat nt. *Koncz Imre* esperes úr igehirdetése indította útjára. „*Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben.*” (Lk 2, 52) Gyermekünk gyarapodása és a mi fejlődésünk is szükséges. Bölcsességben: tudjuk, hogy mi az Isten akarata, és felismerni azt, hogy én személyesen mivel járulhatok hozzá. Isten rajtunk, velünk, általunk szeretne cselekedni. Cselekedeteink értékét az szabja meg, hogy kedves-e Isten és emberek előtt. Egy cselekedet semmit se ér, ha se Istennek, se embertársainknak nincs kedvére.

A zsarki vendéglátók nevében *Fábián Csabáné Varga Éva Katalin* lelkész, köszöntötte a résztvevőket, röviden bemutatva a helyi gyülekezet sajátosságait, miként éljük meg, hogy Isten ígéretei rajtunk keresztül gyermekeinkhez is elérjen. Missziói feladata van a gyülekezetnek, s benne a nőszövetségnek, asszonyoknak, hogy Isten üdvösséget adó szeretetét, kegyelmét felmutassák. Merjen az idősebb generáció szebb jövőt álmodni a legifjabbaknak is, Ur útjain bátran járni, ifjainkat bátorítani... „*Mert tiétek ez az ígért és gyermekeiteké...*” (ApCsel 2,39)

Dr. Gaál Botondné dr. Czeglédi Mária, TIRE Nőszövetség elnöke szívhez szóló kedves szavaival köszöntött. Hangsúlyozta, hogy milyen hasznos

minden, s azon belül egyházmegyei nőszövetségi találkozók, hiszen egymástól tanulhatunk, épülhetünk. A gyermekekkel kapcsolatban kiemelte a példaadást saját személyes apai, nagypai emlékeit is felidézve. A mintaadásban, a hitben nevelésben meghatározó a türelem és a szeretet.

A *Zsindelyné Tüdős Klára* emlékével kapcsolatban egy szabolcsi kötődésű történetet osztott meg velünk, mint drága kincset. Zsindelyné Tüdős Klára a 2. világháború után Dombrádon tett utazásáról szólt, aki ellátogatva a szabolcsi gyülekezetbe a Tiszántúl egyik legerősebb nőszövetségével találkozott. Éjszaka, munka után több száz parasztember gyűlt össze a templomban, ahol csupán két gyertya világított az úrasztalán, mégis csodálatos imaközösségben ragyogott fel a hit tiszta fénye az emberek szívéből. Soha nem találkozott ilyen odaadással. Ez is megerősíti elnökösszony jelmondatát, amit újra a szívünkre helyezett: „*A nőszövetség a gyülekezetekben szolgál, ugyanakkor azért szolgál, hogy a gyülekezetek éljenek és gyarapodjanak.*”

Dr. Szász Andrea, a Református Pedagógiai Intézet igazgatóhelyettese színes és szemléltető előadásban mutatta be a különböző generációk, azon belül a Z és A generáció adottságait, erősségeit, gyengeségeit. Egy felgyorsult világban, sokszor szünetlen információ dömpingben élnek, aminek megdöbbentő következményei vannak, mind értelmi, szociális, érzelmi fejlődésükre. A felmérések alapján már a Z generáció is komoly szorongással, depresszióval, elmagányosodással küzd. Tudunk segíteni nekik? Valóban azt adjuk, amire igazán szükségük lenne, hogy boldog, stabil gyermekek és majd felnőttek váljanak belőlük?

Anyaként, nagymamaként, pedagógusként, ma is útmutató a *Példabeszédek* 22,6 tanítása: „*Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.*” **Ehhez néhány alapszabály:** *Fogd kézen és szeresd! Légy jelen az életében minőségi idővel! Biztosíts biztonságos közegét számára ne csak offline, hanem online is! Adj és mutass kereteket és jó mintákat, add tovább az igazi értéket!*

Bizonyságtételek hozták még közelebb hozzánk a témát. Először *dr. Koncz-Vágási Katalin*, a Magyarországi Református Nőszövetség elnöke engedett betekintést ikergyermekeivel kapcsolatos szülői tapasztalataiba. Örömmel számolt be arról, hogy gyermekeinek természetes otthona bármely templom vagy parókia, nem idegenkednek tőle; ugyanakkor iskolába járva, sportolva, zenélve stb. találkoznak, barátkoznak világi közegből jövő kortársaikkal is. Ma már egyre több és egyre mélyebb kérdéseket vetnek fel a hit, a bibliaitörténetek kapcsán, amelyekre még ő maga is keresi a választ,

hogyan az ő szintjükön hogyan, s mikor adjon megfelelő választ. A ma már majdnem 11 éves fiai megtanították, hogy néha tudnia kell elengedni is. A sas példáját hozta elénk, aki a meleg légáramlatokra hagyatkozva repül. A mi meleg légáramlatunk Isten szeretete, kiterjesztett szárnyaink Istenhez szálló imáink, különösen gyermekeinkért.

Másodszor József Júlia, a Tiszaszentmártoni Nőszövetség elnöke vallott gyermekei Istenre találásáról. Miként látták meg, milyen adományokkal tette őket Isten különlegessé, vagy hogyan látják Jézusban az Áldott Orvost, vagy épp mit jelent számukra a Mai Ige lelki tápláléka. Ő is bátorított minket a gyermekekért és a gyermekekkel való napi imádságra. Szavai, bizonyágtétele sokakat megindított.

Mindezek után az elhangzottakat, személyes tapasztalatainkat kis csoportokban beszéltük át, melyek pozitív élményt jelentettek mind a csoporttagoknak, mind a vezetőknek.

Az énektanulást, az istentiszteleti éneklést, sőt egy kiskoncertet is a Szabolcs-Beregi Egyházmegye Ifjúsági Zenekarának köszönhetünk. Igazán másként szóltak meg a régi és új énekek. Egymásra talált az új és az ő Istenhez szálló dicsőítésben.

A záróimádság és áldást követően bőséges és szépséges szeretetvendégséggel látták el a szorgos kezek a vendégeket. Ezúton is köszönjük Zsurk község önkormányzatának, polgármesterének aktív támogatását, hiszen mindent rendelkezésünkre bocsátott, hogy minden szép ékesen, rendben menjen végbe. A szeretetvendégség ideje alatt nemcsak beszélgetésre, a barátkozásra volt alkalom, hanem a nőszövetségek ifjúsággal kapcsolatos tablóját is megtekinthették az érdeklődők.

Egy témára, legfőképpen kincseinkre hangolva, mégis gazdagon feltöltekezve térhetett meg ki-ki hajlékába. Kívánom, hogy jó gyakorlatokat megtartva, még több figyelmet fordítsunk gyermeink testi, szellemi, érzelmi és lelki fejlődésére, éljük eléjük, éljük meg velük a hit, imádság, szeretet, tisztelet értékeit! Isten bölcsessége, szeretete vezessen ebben!

Fábián Csabáné Varga Éva Katalin
zsurki lelkész, a nőszövetség alelnöke

Egységben megmaradni...ebben a világban

2025. október első szombatján szervezték meg a temesvári Új Ezredév Központban a történelmi Békés – Bánáti Református Egyházmegye utód egyházmegyéinek X. Határmenti találkozóját. A jubileumi rendezvényen három országból, közel hétszázan vettek részt.

A nagyszabású rendezvényen a Temesvári Református Egyházmegye valamennyi gyülekezetének képviselői, a lelkészi kar mellett számos egyházi főméltóság és világi tisztségviselő vett részt, akiket nt. Gazda István helyi lelkipásztor köszöntött, megosztva meggyőződését, mely szerint a vajdasági, anyaországi és temesközi református közösségeket összefogó rendezvény a hitbéli egység szellemében a szórványközösségek öntudatának erősítéséhez járul hozzá. – „Visszatekintve a múltba és méltatva az ősök emlékét, egyúttal jövőnknek is megvetjük alapjait.”

A kezdeményezés létrehívásától számítva (Makó, 2013. augusztus 17.) sorrendben tizedik alkalommal találkoztak egymással a történelmi Békés-Bánáti Református Egyházmegye (a néhai Körös-Marosközi Szent Társaság) aradi, békési, csongrádi, bánáti és temes(vár)i utódegyházmegyéinek gyülekezetei.

Az egész napos (vándor)rendezvény tizenegy esztendő múlásával tért vissza a Béga parti nagyvárosba. Időközben az anyaországi Békés, Szentés és Sarkad városát, a romániai Bánságban Aradot, Lugost és Erdőhegy-Kisjenőt, a néhai egésznek szerbiai töredékében pedig Nagybecskerekét érintve. S bár az út során sajnos, adódtak „kényszerpihenők” is, a kitűzött cél változatlan(ul) megmaradt. Megélni, illetve az utánunk jövő generációkba is beépíteni az összetartozás fontosságának lényegét, az elvitathatatlan történelmi egység tényét. Dacára annak, hogy e gyülekezeteket fizikailag három országhatár is elválasztja egymástól!

A sokszáz fős résztvevőt számláló találkozónak az egykori Malom téren felépített, Makovecz Imre (Budapest, 1935. november 20. – Budapest, 2011. szeptember 27.) Magyar Örökség díjas (1996-ban) magyar építész által tervezett Új Ezredév Református Központ temploma biztosított befogadó hajlékot. Jelmondatul a János apostol szerinti evangéliumból való igeszakaszt: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” (Jn 17,15) választva, amely a nap folyamán többször is elhangzott.

A Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség
időszakosan megjelenő lapja
Szerkesztő-bizottsági tagok:

Dr. Koncz-Vágási Katalin és Koncz Zsolt lelkipásztorok
Dr. Taybani Jamal gondnok
Péntek István presbiter

Felelős kiadó: az egyházközség elnöksége
5720 Sarkad, Veress Sándor u. 15.
Telefon: 20/429 – 1285

E-mail: sarkad-belvaros@reformatus.hu - Web: www.reformatus-sarkadbelvaros.hu
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

A nyitóprogramban orgonajátékot hallhattunk, Szabó Dóra tolmácsolásában ének csendült, Szabó Ferenc tanító és csapata pedig citerazenét hozott. Ezt követték a köszöntők. Az egybegyűlteket előtt nt. Gazda István, a Temesvár-Új Ezredév gyülekezet lelkipásztora, nt. Bódis Ferenc a Temesvári Református Egyházmegye esperese, dr. Kőrösi Viktor-Dávid Magyarország Kolozsvári Főkonzulátusának vezető konzulja, Molnár András, a Temes Megyei RMDSZ elnöke, országgyűlési képviselő, Halász Ferenc a temesvári Bartók Béla Elméleti Líceum tanára, a Temes Megyei Tanfelügyelőség főtanfelügyelő-helyettese, a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége országos alelnöke emelkedett szólásra, méltatva a nagyszabású rendezvényt és kiemelve annak közösségmegtartó jelentőségét. Végül dr. Hegyi Ádám történész, a Szegedi Tudományegyetem Kulturális Örökség és Humán Információtudományi Tanszékének docense vázolta fel a Békés-Bánati Református Egyházmegye történetében végzett kutatásainak /A magára hagyottság és a megküzdés jegyében. Művelődés- és társadalomtörténeti mélyfúrások a protestáns kultúr régiók összehasonlító történeti elemzéséhez 1711 – 1821 között/ legújabb pillanatképeit.

Az áhítatot és az előadást /"Ebben a világban..."/ ft. Bogdán Szabolcs János, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke tartotta. Gondolatébresztő előadásában a püspök a magyar református identitás kérdéskörét járta végig, kiemelve Isten és az ember közötti láthatatlan szövetség jelentőségét, és hangsúlyozva, hogy e szövetségre, a hitre alapozva a kihívások, kísértések ellenére egyensúlyba kerül az ember élete.

A délelőtti szekciót csoportos beszélgetések követték az előzőekben hallott előadás témájára felfűzve, ahol a résztvevők — lelkészek, presbiterek, nőszövetségi tagok, pedagógusok, kántorok, kórustagok, pedagógusok, egészségügyi dolgozók, valamint szülők és nagyszülők — külön csoportokban osztották meg tapasztalataikat és gondolataikat.

Ebéd után a rendezvény énektanulással – a Bánati magyar himnusz szövegét Madaras János írta, zenéjét pedig Bajkai-Fábián Róbert kántor szerezte; koncerttel – a temesvári MÉSA duó (Domschy Mervédes és Péntek Attila), valamint az aradi egyházmegye ifjúsági zenekarának, az Emifi-nek szolgálatával, illetve filmvetítéssel folytatódott. Keresztes Péter Klopódia című dokumentumfilmje egy azóta megszűnt

református gyülekezet végnapjait mutatta be. Mementóul.

A találkozó – miképpen a házigazda egyházmegye esperese is megfogalmazta, egyszerre volt a hálaadás, az emlékezés, az összetartozás és a megújulás ünnepe. Isten kegyelméből, a történelem tanulságait hordozva, mégis reménységgel tekintve a jövőre.

„A Békés-Bánati Református Egyházmegye öröksége olyan kincs, amely nem csupán múzeumba való emlék: hanem élő hagyomány, amely ott van gyülekezeteink lelkiségében, nyelvében, templomaiban, éneklésében és abban a hitvalló bátorságában, amely generációkat tartott meg a nehéz időkben is. Ma, amikor Európa népei között új kihívásokkal nézünk szembe, talán soha nem volt még ilyen fontos a hitben és nemzeti-kulturális identitásban való megerősödés.” – hangsúlyozta nt. Bódis Ferenc esperes.

Az egéssznapos rendezvény ideje alatt kézműves kirakodóvásár és könyvstandok is megszólították az érkezőket. A búcsúzkodás pillanataiban pedig a napsugarak is kibújtak végre a fölöttünk már kora reggeltől hűvös morcossággal szétterülő hatalmas felhőpaplan mögül. Mintegy válaszul a jubileumi

találkozó zárópillanataira, midőn a város túlsó szegletéből megérkező legkisebbek mutatták be hangszerkísérettel, mi mindent tanultak csoportvezetőiktől a délelőtti és kora délutáni játékos foglalkozásaik idején.

Alkalmi zenekar (Viorel Curtin kántor és tanítványainak szolgálatában) kísérte a délutáni,

záró úrvacsoraosztással teljessé tett istentiszteletet is. Ágendás lelkésként nt. Bódis Ferenc esperes úr szolgált, az ÚR igéjét (Jn 17,15) pedig ft. dr. Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke hirdette. Szembe állítva prédikációjában Krisztus tanítványainak habitusát a világi ember habitusával, mely utóbbit oly nehéz nem követendő példaképül választani! A találkozó vándorlobogóját, egy újabb pántlikával gazdagabban, a Csongrádi Református Egyházmegye képviselői vették át. Ők vitték magukkal Szentésre, ahol 2026. október 3-án, immár a tizenegyedik találkozó részesei lehetünk. Ha a Gondviselőnek is így leszen akarata...

A történelmi nagy Békés-Bánati Egyházmegye X. Határmenti Találkozójának lebonyolításából hetven önkéntes vette ki derekasan a részét, külső támogatást a Királyhágómelléki és a Tiszántúli Református Egyházkerület nyújtott, a perselyes adakozás teljes bevétele pedig az épülő központ kiadásaira fordítják. (Martinek Imre)

Vallomások

Augustinus egyik legnépszerűbb, és egyben mélységgel és magassággal teleszőtt műve alapján készített monodrámát **Váncsa Gábor** színművész. Október 5-én a **Belvárosi Esték** rendezvénysorozatunk keretében ezt az előadást tekinthették meg azok, akik elfogadták gyülekezetünk meghívását.

Váncsa Gábor nézőit is bevonta a darabba, szinte sodortak bennünket is események. Ágoston, a szerzetes visszaemlékezik életére. Feltárlanak a gyermekkor éveit, a lázadó ifjúság, a felnőtt férfi hiábavaló próbálkozásai és a megtérés mindent beragyogó emléke. Augustinus életének állomásait végigjárva, az előadó felvillantotta a nagy elme mély gondolatait, önmarcangoló lelki harcait, míg végül a nyugtalan elme megnyugodhatott végre abban, aki mindig is őt kereste, és hosszú évek tévelygései, vargabetűi után megtalálta. Hadd idézzük az előadásból azt a részletet, amely épp ezt a pillanatot, az Istenre találás örömét és élményét mutatta be:

„Lakásunkhoz csöpp, kis kert tartozott. Ide bajszólt te hát szívem, lelkem zűrzavara. ... valami fügefá alá beveredtem és szabad folyást engedtem könnyeimnek. Fölszakadtak szemem könnyes patakjai. És íme, a szomszédos házból hangot hallok. Ének csendül, nem tudom hogyan, mintha fiú vagy lányka mondaná, és többször ismételné: Tolle lege, tolle lege Vedd és olvasd! Vedd és olvasd! Arcom íziben megváltozott. Visszaszorítottam könnyeim patakját és fölgróttam. Csupán arra magyaráztam ezt a szót, hogy mennyi parancs zendül most felém: üsse föl a Szentírást és olvassam el a legelőször szemembe ötlő fejezetét. Fölajzottan siettem vissza a házba. ... kezembe vettem a Bibliát. Kinyitottam és csendben olvastam azt a fejezetet, amelyre először esett a szemem: „Nem tobzódásokban és részegeskedésben, nem bujálkodásban és kicsapongásban, nem versengésben és irigységben, ha nem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.” (Róm13,13–14)

A meghívón az állt, amit maga a művész úr kért, hogy mindenképp szerepeljen rajta. Egy csendes előadás, a rohanó világban. Igen. Épp erre volt sokaknak szüksége. S bár a téma, a mély gondolatok nehezzé tehetné volna sokak számára a befogadást, mégis többen megrendülten, és mély hálával mentek haza az előadás után. A megérintettség, az önmagunkba nézés páratlan pillanata volt ez a délután, amelyért nem lehetünk eléggé hálásak az előadónak, s legfőképp Istennek, hogy útjaink keresztezhették egymást.

(Koncz Zsolt lp.)

Uram, hogy lássak — 800 éves Assisi Szent Ferenc Naphimnusza

Idén ünnepeljük a Naphimnusz születésének 800. évfordulóját. Assisi Ferenc személyét és a teremtmények dicséretét a közgondolkodás gyakran a virágzó pipacsmezőkön boldogan táncoló szent alakjával kapcsolja össze. Ez a kép azonban, bármennyire is vonzó is, téves. A Naphimnusz keletkezése idején Ferenc élete egyik legsötétebb időszakát éli át: testét és lelkét mély fájdalmak kínozzák, a fájdalmas kezelésekkal gyógyítani próbált szembetegsége pedig olyannyira elhatalmasodik rajta, hogy lényegében megvakul.

A Naphimnusz megírásakor Ferenc nem látja testi szemeivel a teremtett világot, belső szemével azonban élesebben lát, mint valaha. A teremtett világ iránti testvéri szeretet akkor teljesebbé válik benne, amikor Istennel egyesülve gyötrelmeit őszintén, sallangok nélkül fel tudja tárni Isten előtt, és igent tud mondani rájuk. A teremtett világ dicsérete

számára nem pusztán a szépség látása kapcsán bontakozik ki, hanem abban, ahogyan „a szépségben a Legszebbet szemlélte”, s hogy ebben a szemlélődésben „mindenből lépcsőt formált magának, (...) hogy elérje azt, aki egészen kíváncsi” – fogalmaz róla írt életrajzában Bonaventura.

Ma többet látunk a világból, mint valaha a történelemben. Drónfelvételek, műholdképek, mikroszkópok felvételei állnak rendelkezésünkre, hogy megismerjük a teremtett világot – mégis, mintha belső látásunk már nem volna annyira éles, mint Ferencé. Van szemünk, de nem látunk – gondolhatjuk Márk evangéliumának 13. fejezetét idézve. Ferenc, aki magát „egyszerű és tanulatlan” embernek nevezte, olyan belső hozzáállásra tanít, amely megmutatja: elsősorban új szívre, új látásra van szükségünk ahhoz, hogy a teremtett világhoz Isten rendje szerint viszonyuljunk. Radikális szegénysége rávilágít arra a mély igazságra, hogy létezésünk gyökerében ott van egymásra utaltságunk: Istenre, embertársainkra és teremtménytársainkra szorulunk.

Nyolcszáz év sok mindent megváltoztatott, de Földanya nővérünk ma is kiált, hogy vegyük észre, lássuk meg, amit Ferenc vakon is tudott: mindent ajándékba kaptunk – és minden a testvérünk.

Kámán Veronika
teremtesunnepe.hu

NAPHIMNUSZ

*Mindenható, fölséges és jóságos Úr,
Tied a dicséret, dicsőség és imádás
És minden áldás.*

*Mindez egyedül Téged illet, Fölség.
És nem méltó az ember, hogy nevedet kimondja.*

*Áldott légy, Uram, és minden alkotásod.
Legfőképpen urunk-bátyánk, a Nap,
Aki a nappal adja és ránk deríti a Te világosságodat.
És szép ő és sugárzó nagy ragyogással ékes:
A Te képed, Fölséges.*

*Áldott légy, Uram, Hold nénenkért,
És minden csillagaiért az égnek,
Őket az égen alkotta kezéd
Fényesnek, drága szépnek,*

*Áldott légy, Uram, Szél öcsénkért,
Levegőért, felhőért, minden jó és rút időért.
Kik által élteted minden Te alkotásod.*

*Áldott légy, Uram, Víz hűgünkért.
Oly nagyon hasznos ő, oly drága, tiszta és alázatos.*

*Áldott légy, Uram, Tűz bátyánkért,
Vele gyújtasz világot éjszakán.
És szép ő és erős, hatalmas és vidám.*

*Áldott légy, Uram, Földanya-nénénkért,
Ki minket hord és enni ad,
És mindennemű gyümölcsöt terem,
Füveket és színes virágokat.*

*Áldott légy, Uram, minden emberért,
Ki szerelmedért másnak megbocsát,
És aki tűr gyötrelmet, nyavalyát.
Boldogok, kik tűrnek békeséggel,
Mert Tőled nyernek majd, Fölséges, koronát.*

*Áldott légy, Uram, a testi halálért, a mi testvérünkért,
Akitől élő ember el nem futhat.
Aki halálos bűnben halnak meg, jaj azoknak!
És boldogok, kik magukat megadták
Te szent akaratonak,
A másik halál nem fog fájni azoknak,*

*Dicsérjétek az Urat és áldjátok
És mondjátok hálát neki.
És nagy alázatosan szolgáljátok!
(Sík Sándor fordítása)*

Diakóniai piknik

Az előző évek szép hagyományához híven szeptember 5-én ismét megrendezte a Magyar Református Szeretetszolgálat a Diakóniai Pikniket. Ez az esemény minden évben egyfajta seregszemléje a magyarországi református szeretetintézményeknek.

Jó hangulatú, színes és barátságos rendezvény, amely egyre bővülő lehetőségeket kínál. A nap központi eleme, hogy a különböző helyekről érkezett diakóniai munkatársak csapatonként főznek, sütnek valamit a szabadban. Közben beszélgetnek, jókat nevetnek és ismerkednek más intézmények dolgozóival. Akik rendszeresen részt vesznek ezen a rendezvényen, már arcról ismerik egymást, de a kapcsolatokat itt lehet szorosabbra fűzni.

Ebben az évben is ünnepélyes megnyitóval kezdődött a találkozó, bár több csapat már ezt megelőzően hozzákezdett a sütés-főzéshez. Az áhítatra azonban mindenki összegyűlt a központi sátor tető alá. Derencsényi István lelkipásztor, a Tiszántúli Református Egyházkerület nyugalmazott főjegyzője hirdette Isten igéjét a 103. zsoltár alapján. Majd Czibere Károly főigazgató köszöntötte az egybegyűlteket, aki ismét háláját fejezte ki azért, hogy ilyen szép számmal, sokan egészen messziről, az ország másik végéből jöttek erre a találkozóra.

A mi intézményi csapatunk ebben az évben tárcsán sült finomabbnál finomabb húsokat, kolbászt, krumplit. A szeptember eleji nap éppúgy sült, mint júliusban vagy augusztusban, így a tűz mellett állva nemcsak a húsok sülték, hanem az is, aki sütötte azokat. Intézményvezető és lelkipásztor közös munkájaként így készült el ebédidőre minden, és a munkatársakkal közösen elfogyasztottuk egy részét, hiszen nagyon sok mindent készítettünk, elég lett volna még egyszer ennyi embernek is... Vidám hangulatban, sokat beszélgetve töltöttük el az időt, és ez a néhány óra, mint ahogy minden évben, nagyon hamar eltelt.

A diakóniai piknik tehát ismét jó alkalom volt arra, hogy kimozduljanak a dolgozóink a megszokott mindennapokból, és találkozzanak a hasonló hivatást végzőkkel. Az egyre bővülő kínálatot pedig az mutatta, hogy egyre több standon, egyre több portékát kínáló is kitelepült a rendezvény helyszínére. Vásárlásainkkal a szeretetszolgálat egyes ágait, különösen a Kárpátalján folyó diakóniai munkát lehetett támogatni.

Tartalmas, élményekben gazdag napot tölthettünk együtt intézményünk munkatársaival.

Koncz Zsolt lp.

Gyerekol dal

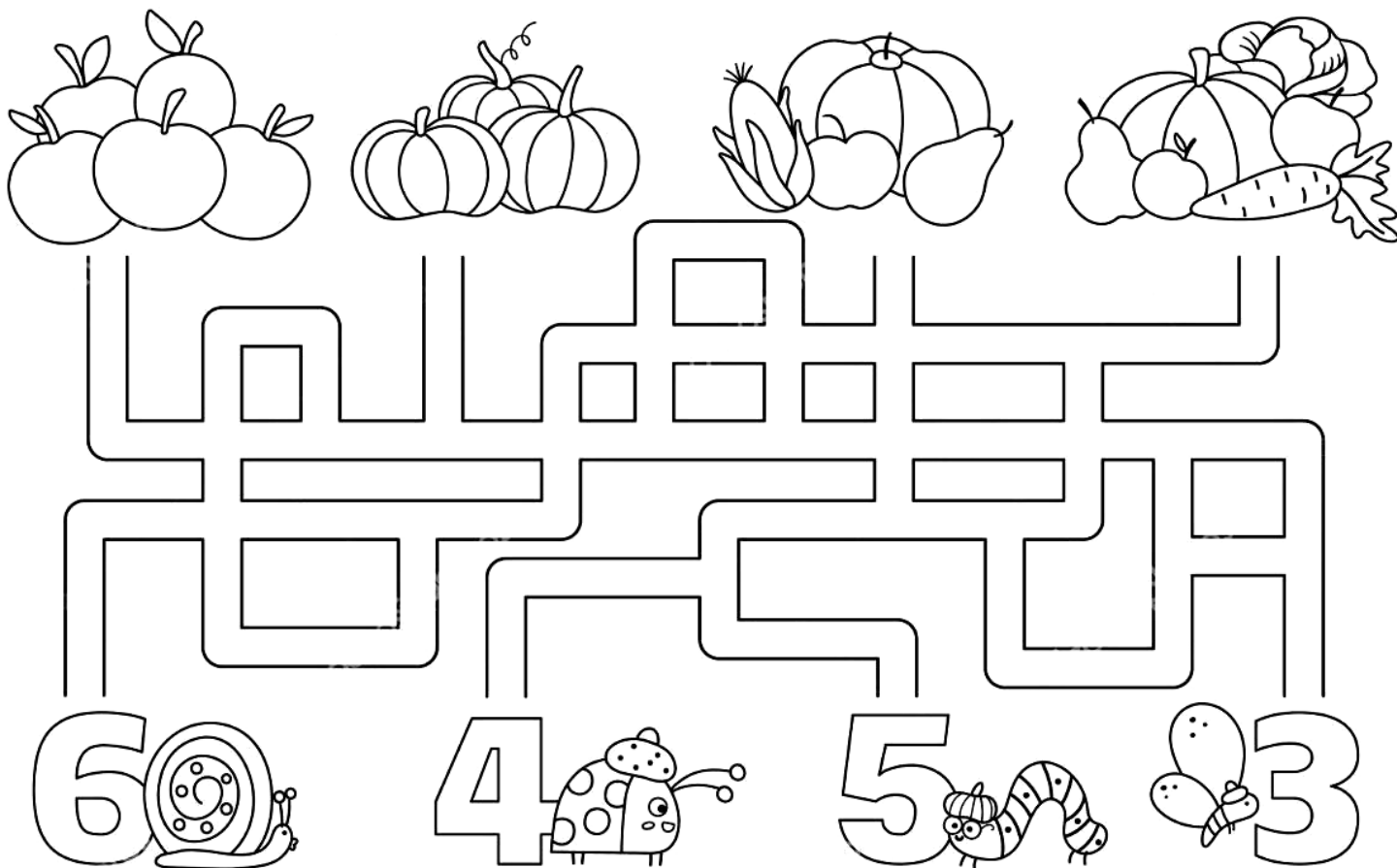
„Ha bementek arra a földre, amelyet nektek adok, és learatjátok annak termését, vigyétek el aratásotok első kévét a paphoz. Az mutassa fel a kévét az Úr előtt, hogy ő kedvesen fogadja tőletek.” (3Mózes 23,10–11)

Ősz derekán hálát adunk a termésért, a betakarításért, összességében Isten gondoskodó szeretetért. Ebben az igezakaszban Isten azt kéri népétől, hogy mindig emlékezzenek arra, ki adja meg számukra az élethez szükséges enni- és innivalót.

A ma embere azonban másképp gondolkodik: természetesnek veszi, hogy jólétben él. Az emberek többsége ennek megteremtését magának tulajdonítja, és elfelejtkezik Istenről. Természetes, hogy süt a nap, esik az eső, hogy a boltok polcai tele vannak élelmiszerrel. Am ha valami hiányzik, akkor mintha vége lenne a világnak... Társadalmunk működése pedig az emberek életében épp ezt a területet bombázza: olyan vágyakat gerjeszt, melyek mindig a már meglévő értékeinknél jobb, kényelmesebb, divatosabb dolgok után sóhajtozik. Így a gondolataink mindig a távoli messzeségben cikáznak, ahol a vágyak elterelik a figyelmünket a már meglévő ajándékainkról. Ez olyan elégedetlenséget támaszt bennünk, hogy soha nem tudunk hálát adni, köszönetet mondani. Am az ilyen ember mindig boldogtalan... Ne legyünk ilyenek!

Kérlek, csendesedj el, és nézz magadba, s vedd számba, hogy mennyi jóval áldott meg az Isten: erőt adott, hogy felébredj, egészséget, türelmet, hitet, reményt, képességet, tehetséget, lehetőséget, hogy tanulj vagy dolgozz, sőt még kikapcsolódni is van módod, hogy kipihenhesd magad. Sok dolgot lehetne még felsorolni, ami nekünk természetes, de másoknak egyáltalán nem az, mert a háborúk, válságok, katasztrófák árnyékában kell élniük. Így nézve: elégedetlen vagy megelégedett, háborgó vagy hálás vagy?

Ki hová tart? – Találd meg az utat!

Színezd ki a képet!

ISTENNEK ADOTT HEGEDŰ

A fényes égen fecske villan:
övé a lég, a végtelen,
A repülés azt jelenti:
- Köszönöm a tért, Istenem!

A napsütötte kavicsok közt
parányi gyík. Már nem is látod.
Fürge mozgása azt jelenti:
- Isten gondol rám! - Megcsodálsz!

És azt hiszed, hogy az az Isten,
aki a gyíknak enni ad,
tán megfélemezik terólad,
s holnapra nem jut jó falat?

Vagy azt hiszed, Aki a fecske
repdeső szárnycsapását méri,
ne tudná azt, mi a te vágyad?
- Még nem is kérted, már kiméri.

És többet ad, értékesebbet,
gyöngyszemeket - kavics helyett!
Nem érzed mégsem, hogy az Isten
téged milyen nagyon szeret?

- Nem próbálsz a hála hangját?
(Rossz hangszeren recseg a húr.)
Nehezen nyílik arra ajkad:
„Mindeddig segített az Úr!”

- Ne szólj hát! Hálaadás helyett
add Istennek a hangszered!
Ha az Ő ujjai játszik rajta,
a hangját meg sem ismered!

Az Ő kezében - nézd - mivé lett
a szakadt húrú hegedű.
Ha Isten Lelke a vonója,
- hallod a hangját? - gyönyörű!

- Köszönöm jó Atyám a reggelt!
- Köszönöm, hogy dolgozhatok.
- Köszönöm a jó egészséget,
Tőled csak jót kaphatok!

Ha betegség is - légy áldott érte,
mert Tőled jó a gyógyulás!
A gondjaim kezedbe tettem,
Te tudod vinni, senki más!

Köszönöm, hogy szüleim vannak,
s légy áldott, ha már nincsenek!
Tenálad vagyok mindig otthon
Nem vagyok árva, bús gyerek!

- Köszönöm, hogy szabad szeretnem!
És köszönöm azt, ami fáj!
- Köszönöm a fényt az égen,
s köszönöm a ködös homályt!

És köszönöm az őszi erdőt!
És köszönöm, hogy van szemem!
Hogy sok bűnömön keresztül
mégis csak látlak, Istenem!

S köszönöm Őt, a legdrágábbat,
a váltságdíj lefizetőt!
S azt, hogy „az én Megváltóm él,
s porom felett meglátom Őt.”
(Lukátsi Vilma)

Isten kezében van a vonó.

***Te pedig
hangszerként
hozzájárulhatsz ahhoz,
hogy felcsendüljön
a muzsika!***

-Chatalino-

Gyülekezeti Krónika

Gyülekezetünkben elhunytak és eltemettek:

Szabó Béla 78 évet élt testvérünk – Sarkad, Veress Ferenc u. 18. szám alatti lakos.

Vigasztaló ige: Jób 1,21b: *Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve.*

Római levél 2,11.14–16: *Mert Isten nem személyválogató. Mert amikor a törvényt nem ismerő népek természetükből fakadóan cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ezek a törvény nélküliek önmagukban hordozzák a törvényt. Ezzel azt bizonyítják, hogy a törvény cselekedete a szívükbe van írva, bizonyossága ennek lelkiismeretük és gondolataik, melyek hol vádolják, hol felmentik őket azon a napon, amelyen megítéli Isten az emberek titkait az én evangéliumom szerint Krisztus Jézus által.*

Szabó Lajos 80 évet élt testvérünk – Sarkad, Szigeti kereszt u. 9. szám alatti lakos.

Vigasztaló ige: 1Thesszalonika 4,11.13–14: *„és tartsátok becsületbeli dolognak, hogy csendesesen éljétek, tegyétek a magatok dolgát, és saját kezetekkel dolgozzatok, ahogyan elrendeltük nektek. Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhozza Jézus által, vele együtt.”*

Csepi József 85 évet élt testvérünk – Sarkad, Széles u. 16. szám alatti lakos.

Vigasztaló ige: Róma 8,18.24–25: *„Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt, ha a külső emberiünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”*

***A Mindenható Isten enyhítse
a gyászolók fájdalmát!***

ÖRÖKÉLET VASÁRNAPJA
2025. NOVEMBER 23.

Megemlékezünk azokról a szeretteinkről,
akik a mögöttünk lévő évben mentek el
a minden élők útján

**„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre
eldöntötte szívében, ne kedvetlenül
vagy kényszerűségből, mert
a jókedvű adakozót szereti az Isten.”
(2Korinthus 9,7)**

Kedves Testvéreink!

A Magyarországi Református Egyházban mindenki egyháztagnak számít, akit a református egyház szertartása szerint megkereszteltek, valamint az a nagykorú keresztyén, aki magát reformátusnak vallja. Az egyháztagság ténylegesen akkor valósul meg, amikor valaki valamely konkrét gyülekezethez (egyházközséghez) csatlakozik, és annak tagjává lesz.

Teljes jogú egyháztag az, akit megkereszteltek, konfirmációi fogadalmat tett, a gyülekezet istentiszteletein és az úrvacsorai közösségben részt vesz, és gyülekezete fenntartásához hozzájárul. Az ilyen gyülekezeti tagnak nagykorúsága elérésétől kezdődően választó joga van és választható az egyházi vagy gyülekezeti választások alkalmával.

Az anyaggyülekezetek önfenntartóak, sem az államtól sem a közegyháztól nem kapnak pénzt a működésükhöz. Az **egyházfenntartói járulék** befizetésével, személyes adományozással vagy átutalással, illetve a templomi perselyes adakozással járulhatunk hozzá gyülekezetünk fenntartásához.

Presbitériumunk az évi egyházfenntartás összegét *havi 1000 Ft-ban*, éves szinten *12.000 Ft* összegben határozta meg. Ez az *összeg ajánlás*, hiszen mindenkinek szíve és lehetősége szerint kell eldöntenie, mennyit áldoz gyülekezete működésére.

**Sarkad-Belvárosi Református
Egyházközség számlaszáma:**

Uni Credit Bank Zrt.
10918001-00000056-5406000

„Közeledjete az Istenhez és Ő közeledni fog hozzátok.” (Zakab 4,8)

Karácsonyi Istentiszteletek

Bűnbánati alkalom:

2025. dec. 23. du. 4 óra

Szenteste: 2025. december 24. du. 4 óra

Karácsony I. nap de. 10 óra

Ünnepi Úrvacsorás Istentisztelet

Újszalontán du. 14:30

Karácsony II. nap de. 10 óra

Ünnepi Istentisztelet

Óévi Hálaadó Istentisztelet és PPT vetítés

2025. december 31. du. 4 óra

Újévi Ünnepi Istentisztelet

2026. január 1. 10 óra

Adventi Kézműves Délután

2025. november 30. vasárnap

14:00 – Klub Terem

Adventi gyertyagyújtások

2025. nov. 30.; dec. 7.; 14. és 21.

vasárnap de. 10 óra

A Magyar Református Szeretetszolgálat azoknak a gyermekeknek kíván örömet szerezni, akiknek karácsonykor semmi sem jutna.

Karácsonyi Orgonakoncert

**Sarkad-Belvárosi Református
Templom**

**2025. december 21. vasárnap
15:00**

Kun Rajmund

orgonaművész

Péntek Gergely

orgonaépítő kántor

Ajándékvásár - Szeretetvendégség

A belépés ingyenes

HAGYOMÁNYOS ÉS ONLINE ALKALMAINK

Reggeli csendes percek: a hét minden napján –
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Intézményi reggeli áhítat: szerda reggel 7:30

Imaközösség és Hétközi Bibliaióra a Gyülekezeti
teremben: szerda délután 4 óra

Vasárnapi Istentisztelet a Templomban: vasárnap
délelőtt 10 óra

Gyermek-istentisztelet: vasárnap de. 10 óra

Ifjúsági Bibliaióra: szombat du. 4 óra

Istentisztelet Újszalontán: hónap első vasárnap du.
14:30

Online Istentisztelet a Sarkad TV-vel közösen –
<https://www.facebook.com/tv.sarkad>
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-reformatusEgyhazkozseg

Műszövetség: hónap első keddi du. 4 óra

Férfi kör: havonta egyszer, szerda du. 5 óra